

Arrest

nr. 133 138 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 oktober 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische partner met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

Op 10 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde beslist tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen. Deze

beslissingen werden tezamen, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 april 2012, en zij zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.10.2011 werd ingediend door:

Naam: M(...)

Voorna(a)m(en): F(...)

Nationaliteit: Kosovaar

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben:

- De aangebrachte foto's zonder data: deze kunnen niet aanvaard worden als bewijs van de duurzame en stabiele relatie aangezien er geen data op vermeld staan. Deze foto's kunnen dus niet op hun authenticiteit getoetst worden.*
- De verklaringen op eer door de partner van betrokkene en door derden: aangezien het gaat om verklaringen op eer die niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, vormen deze verklaringen geen afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele relatie.*
- Attest OCMW Hemiksem dd. 24.10.11: dit attest toont enkel aan dat betrokkene van 11.02.10 tot 24.10.11 in het Lokaal Opvanginitiatief van Hemiksem is verbleven en dat hij gedurende deze periode ook materiële steun ontving. Aangezien op dit document geen verwijzing naar de partner van betrokkene is terug te vinden, vormt attest geen bewijs voor de duurzame relatie.*
- De voorgelegde printscreens van facebook: deze printscreens bevatten geen verwijzing naar de betrokkene maar naar een andere persoon. Aangezien er geen vaststelling is dat deze beide personen eventueel dezelfde zijn, kunnen deze printscreens niet aanvaard worden als bewijs van de relatie.*

Bovendien kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Om dit aan te tonen legt betrokkene een attest van het OCMW van Lokeren voor dd. 05.01.2012 voor, van zijn Belgische partner. Hieruit blijkt dat de partner van betrokkene in het jaar 2011 (01/2011 tot 12/2011) een leefloon genoot. Artikel 40ter stelt: "Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon (...) niet in aanmerking genomen".

Verder legt de betrokkene ook nog drie loonfiches van B(...) Intérim nv. dd. 05.12.11 - 23.12.11 van zichzelf voor. Aangezien interim-contracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomen van een maand wordt voorgelegd van 581,80 € en er geen bewijs van toekomstige tewerkstelling wordt voorgelegd kunnen deze bestaansmiddelen bezwaarlijk als stabiel, regelmatig en toereikend worden beschouwd.

Betrokkene heeft dus niet aangetoond aan de hierboven vermelde criteria te voldoen en het recht op verblijf wordt bijgevolg aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Gelet op het opschrift van het verzoekschrift, *“schorsend beroep tot nietigverklaring”*, wordt het beroep beschouwd als een beroep tot nietigverklaring. Verzoekers uitgebreid betoog inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat enkel kan samenhangen met een vordering tot schorsing is dan ook niet dienstig.

Ondergeschikt wijst de Raad er nog op dat niet kan worden ingezien in welke mate de verzoeker een belang zou hebben inzake een eventuele vordering tot schorsing. Immers heeft het onderhavige annulatieberoep op zich reeds, met toepassing van artikel 39/79, § 1, 7° van de vreemdelingenwet, een schorsende werking.

2.2. Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.3. De verzoeker heeft, in overeenstemming met het bepaalde in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, binnen de termijn van acht dagen de griffie van de Raad ervan in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst in te dienen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker brengt in het verzoekschrift een enig middel naar voor. Uit de lezing van dit middel blijkt dat hij de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: EVRM) en van *“de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie”*. De verzoeker beroept zich tevens op machtsoverschrijding.

De verzoeker herneemt de motieven van de bestreden beslissingen en zet zijn middel verder als volgt uiteen:

“De “motivering” van de bestreden beslissing luidt als volgt:

[...]

Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoekster werden opgeworpen of konden worden opgeworpen worden indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen...

Verzoeker is Kosovo ontvlucht en heeft op 16.06.2009 asiel aangevraagd in België.

De asielaanvraag van verzoeker is afgewezen.

Inmiddels heeft verzoeker echter reeds enkele jaren een duurzame en stabiele relatie met mevrouw R(...) R(...) met wie hij samenwoont.

De kinderen van mevrouw R(...) R(...) beschouwen verzoeker als hun eigen vader, over wie hij tevens mee de zorg waarneemt.

In de bestreden beslissing wordt zonder grondig onderzoek zonder meer besloten dat verzoeker niet op afdoende wijzen zou aantonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft van tenminste twee jaar met zijn partner. Er wordt zonder meer gesteld dat verzoeker onvoldoende bewijs zou aanbrengen van het feit dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Nochtans ontbreekt het in dit dossier niet aan bewijsmateriaal.

Zo legt verzoeker tal van foto's voor, verklaringen of eer van betrokkenen en van derden, attesten van OCMW, loonfiches, printscreens van facebook,...

Verzoeker wenst hierbij te benadrukken dat de bijlagen die verzoeker thans bij huidig verzoekschrift voegt niet identiek dezelfde zijn als degene die verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd, alwaar zijn stavingsbundel veel uitgebreider was. Verzoeker legt thans slechts de kopies voor van enkele stukken die hij nog in dubbel heeft bijgehouden, aangevuld met enkele nieuwe stukken.

Men kan zich terecht afvragen wat verzoeker nog meer zou hebben kunnen voorleggen.

Verzoeker gaat zich duidelijk vastpinnen op details en onterechte opmerkingen om tot huidige bestreden beslissing te komen.

De argumenten die in de bestreden beslissing worden aangehaald blijken van een niet gefundeerd onderzoek.

Het feit dat op de aangebrachte foto's geen datum zou staan, doet geen afbreuk aan de bewijswaarde van de foto's. Ook de evolutie van de leeftijd van de kinderen van de partner van verzoekster kan b.v. duidelijk uit de foto's worden afgeleid, waaruit de duurtijd van de relatie kan worden afgeleid.

De verklaringen van betrokkenen en van derden op eer kunnen bezwaarlijk zonder meer naast zich neer worden gelegd. Het is dan ook een raadsel hoe in de bestreden beslissing tot de stelling wordt gekomen dat deze verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid zouden kunnen getoetst worden. Voor zover als nodig kunnen de personen die hun verklaring nota bene op eer hebben afgelegd, altijd worden gehoord om hun geschreven getuigenverklaring nog eens mondeling toe te lichten. Deze kans werd aan verzoeker echter nooit geboden.

De vaststelling dat uit de printscreens van facebook niet zou blijken dat het om dezelfde persoon gaat, is duidelijk zonder grondig onderzoek genomen. Op de printscreens staan immers duidelijk foto's waaruit blijkt dat het wel degelijk om betrokkene gaat nu deze duidelijk overeenstemmen met de personen op de foto's die apart worden voorgelegd.

De stelling dat de partner van verzoeker niet zou aantonen dat ze over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken, is duidelijk in strijd met de stukken die worden voorgelegd en waarnaar in de bestreden beslissing nochtans wordt verwezen, zodat niet kan worden betwist dat ze wel degelijk zijn voorgelegd.

Voormelde "motivering" is dan ook totaal in strijd met de stukken die verzoeker voorlegt en met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

De bestreden beslissing werd duidelijk genomen met miskennis van elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

Bovendien zal verzoeker door de uitwijzing worden weggerukt van zijn familie, o.a. zijn partner en de kinderen, wat een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. impliceert.

Artikel 8 E.V.R.M. houdt immers het volgende in:

"§1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

§2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (eigen onderlijning)

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing waarop huidig bestreden bevel gebaseerd is, dat verwerende partij een vereiste gaat stellen die nergens is vastgelegd.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook gebaseerd op redenen die in strijd zijn met de geldende regels.

Verwerende partij gaat eigen bijkomende voorwaarden en vereisten toevoegen die niet voorzien zijn.

Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid.

Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding.

Minstens druist de bestreden beslissing, waarop huidig bestreden bevel gebaseerd is, tevens om deze reden in tegen elke redelijkheid en de rechten van verdediging en het EVRM o.a. artikel 8 en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie en op machtsoverschrijding."

3.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van "de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie" nu de verzoeker geen nauwkeurige omschrijving geeft van de geschonden geachte rechtsregel en hij tevens nalaat te verduidelijken op welke wijze deze niet voldoende nader omschreven instructies en richtlijnen zouden geschonden worden door de bestreden beslissing.

De Raad acht het middel eveneens onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van "het EVRM" en "de elementaire rechten van de Mens" terwijl de verzoeker nalaat te preciseren welke bepaling van het EVRM hij naast artikel 8 van het EVRM nog geschonden acht.

3.3. De verzoeker voert aan dat hij nooit een behoorlijke gelegenheid heeft gehad om zijn zaak te verdedigen en dat de verweerder op geen enkele ogenblik rekening hield met de argumenten die door hem werden opgeworpen of konden opgeworpen worden indien hij daartoe de kans zou hebben gehad. De verzoeker beroept zich te dezen op een schending van de rechten van verdediging.

Dienaangaande dient de Raad vooreerst te verduidelijken dat de thans bestreden beslissingen werden genomen in antwoord op een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, *in casu* een Belgische onderdaan. Aan de verzoeker werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven in toepassing van de vigerende wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied en de verwijdering van vreemdelingen. Dergelijke beslissingen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht verlopen volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure. De Raad wijst er dan ook op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op deze administratieve beslissingen genomen in het raam van de vreemdelingenwet (cf. RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)).

Daarenboven dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoont welke elementen, aangevoerd in een tegensprekelijk debat, een ander licht op de zaak hadden kunnen werpen. De verzoeker maakt in het geheel niet aannemelijk dat hij in het kader van zijn aanvraag niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nuttige informatie en de nodige bewijsstukken aan de diensten van de verweerder kenbaar te maken. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker een omvangrijke stukkenbundel heeft overgemaakt ter ondersteuning van zijn aanvraag. Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de voorgelegde stukken in rekening werden genomen. Van de verzoeker die een aanvraag indient tot het bekomen van een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische partner kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de wettelijk bepaalde voorwaarden om een dergelijk verblijfsrecht te kunnen genieten. Hij dient dan ook zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen teneinde de aanvraag met voldoende (bewijskrachtige) stukken te onderbouwen teneinde aan de verweerder duidelijk te maken dat hij aan de wettelijke voorwaarden met betrekking tot de gevraagde gezinshereniging voldoet. Het blijkt dan ook niet dat de verzoeker niet de mogelijkheid had om zijn aanvraag te verdedigen.

De verzoeker kan zich in het raam van de voorliggende betwisting dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de rechten van verdediging.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van voornoemde wet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekers concrete kritiek dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht die tevens door de verzoeker wordt opgeworpen, behandeld te worden.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen is niet aangetoond.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht evenwel niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moet worden onderzocht door de toetsing van de gegevens van het dossier aan de bij de bestreden rechtshandeling toegepaste wettelijke bepaling(en).

In casu werd de eerste bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van deze beslissing luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...).”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.” (...)

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.
f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

Artikel 40ter in samenhang gelezen met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorziet aldus in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belg, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belg een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het B.W. en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het B.W. Tevens dient de Belgische referentiepersoon aan te tonen dat hij of zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, alsook over behoorlijke huisvesting.

Uit de bewoordingen van beide artikelen blijkt dat de partner in een geregistreerd partnerschap enkel voor een verblijfsrecht als familielid van een Belg (in samenlezing met artikel 40ter van de vreemdelingenwet) in aanmerking komt indien deze aan alle gestelde voorwaarden voldoet, met name de voorwaarden a) tot en met f) uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet en de specifieke voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het gaat om cumulatieve voorwaarden voor het de aanspraak op een verblijfsrecht. Het niet voldoen aan één van deze voorwaarden is dan ook voldoende om een weigeringsbeslissing te schragen.

In casu stelt de Raad, na lezing van de bestreden akte, vast dat de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden besluit op grond van twee onderscheiden vaststellingen:

- De verzoeker heeft niet afdoende aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner.
- De door de verzoeker voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon tonen niet aan dat deze referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Wat het tweede weigeringsmotief betreft, wordt in de bestreden akte vastgesteld dat de verzoeker een attest van het OCM voorlegt waaruit blijkt dat zijn Belgische partner in 2011 een leefloon genoot. De gemachtigde verwijst hieromtrent naar het bepaalde in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon, niet in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen. Verder stelt de gemachtigde vast dat de verzoeker drie loonfiches van B. Interim voorlegt van zichzelf. De gemachtigde beschouwt dit inkomen uit interim arbeid niet als stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen nu interim contracten per definitie tijdelijk van aard zijn en er bovendien slechts inkomen van een maand wordt voorgelegd ten belope van 581,80 euro.

In de uiteenzetting van het enige middel wordt omtrent dit tweede weigeringsmotief slechts in zeer vage termen geargumenteed dat de stelling dat de verzoeker niet aantoonde te beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen “duidelijk in strijd” is met de stukken die worden voorgelegd en waarnaar in de bestreden beslissing nochtans wordt verwezen, zodat niet kan worden betwist dat ze wel degelijk zijn voorgelegd.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden akte genoegzaam blijkt dat de bewijsstukken die de verzoeker voorlegde ter beoordeling van de wettelijke voorwaarde van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, wel degelijk door de gemachtigde in rekening werden genomen bij zijn beoordeling. De gemachtigde wijst er op goede gronden op dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitsluit dat inkomsten uit het leefloon in aanmerking komen als “bestaansmiddelen”. Wat de inkomsten uit interim arbeid betreft, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de voorgelegde stukken zou hebben geoordeeld dat een tijdelijk maandinkomen van slechts 581,80 euro niet volstaat teneinde voldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen aan te tonen zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De vage kritiek van de verzoeker volstaat niet om de motieven van de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Er dient overigens op te worden gewezen dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, niet betwist dat de verzoeker stukken heeft voorgelegd

betreffende zijn inkomsten en die van zijn Belgische partner, doch dat op gemotiveerde wijze wordt geoordeeld dat de voorgelegde inkomsten beantwoorden aan de nodige stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen hetgeen door de verzoeker niet concreet wordt betwist, laat staan weerlegd.

De vaststelling, dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn Belgische partner over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, blijft dan ook overeind.

In de mate dat de verzoeker het andere weigeringsmotief – met name dat niet afdoende is aangetoond dat de verzoeker en zijn partner een duurzame en stabiele relatie hebben van tenminste twee jaar - betwist, valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn grieven. De eventuele gegrondheid ervan kan immers geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat verzoekers Belgische partner beschikt over de wettelijk vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op het feit dat het om afzonderlijke en cumulatieve voorwaarden gaat, volstaat deze vaststelling op zich reeds om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. Verzoekers kritiek betreffende het oordeel van de gemachtigde dat de duurzame en stabiele relatie niet is aangetoond, kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt derhalve dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de gemachtigde tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde te dezen beschikt. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de weigeringsbeslissing op een onzorgvuldige wijze zou zijn voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot stand zou zijn gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

3.7. De verzoeker beroept zich voorts op machtsoverschrijding. Hij verwijt de verweerder met name dat hij een vereiste stelt die nergens in de wet is vastgelegd.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker op geen enkele wijze toelicht welke volgens hem bijkomende voorwaarden en vereisten precies zouden zijn gesteld. De verzoeker kan het niet aan de Raad overlaten om zijn uiterst vage kritiek concreet in te vullen.

Van machtsoverschrijding is er overigens enkel sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Bij gebrek aan enige concreet onderbouwde kritiek kan dan ook geen machtsoverschrijding worden aangenomen.

3.8. Uit de uiteenzetting van het enige middel blijkt tot slot dat de verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert in de mate dat de bestreden akte een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De verzoeker betoogt met name dat hij door de uitwijzing zal worden weggerukt van zijn familie, o.a. zijn partner en diens kinderen, hetgeen een inbreuk zou impliceren op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Evenwel mag niet uit het oog worden verloren dat het aan een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, toekomt om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu kan de Raad echter niet anders dan vast te stellen dat de verzoeker zeer vaag blijft omtrent de wijze waarop de bestreden verwijderingsmaatregel (het bevel om het grondgebied te verlaten) artikel 8 van het EVRM zou schenden. Hij beperkt er zich toe te stellen dat hij bij een uitwijzing zal worden weggerukt van zijn partner en haar kinderen.

De verzoeker brengt echter bij de uiteenzetting van zijn middel geen concrete elementen bij die er op zouden kunnen wijzen dat hij met zijn partner en vier kinderen in België een gezinsleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Evenmin toont hij concreet aan dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk een verstoring van het gezinsleven met zich mee kan brengen.

Zo op zicht van de stukken van het administratief dossier en op basis van de elementen die de verweerder ter kennis waren op het ogenblik van de bestreden beslissingen kan worden aangenomen dat de verzoeker in België over een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschikt, dan dient te worden benadrukt dat de bestreden akte geen betrekking heeft op een weigering van voortgezet verblijf. Het betreft hier een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoeker een aanvraag indiende om een verblijfsrecht als familielid van een Belgische onderdaan. In zulke situatie geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het weze benadrukt dat het aan de verzoeker toekomt, wanneer deze zich in het kader van de voorliggende betwisting beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, om deze schending concreet aannemelijk te maken. Het is dan ook aan de verzoeker om *in concreto* aan te tonen dat de vermeende inmenging in zijn gezinsleven als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd (*cf.* RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)). *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog en loutere beweringen terwijl hij nalaat enige concrete hinderpaal aan te tonen voor het beleven van het gezinsleven elders. De verzoeker verzuimt tevens om aan te duiden in hoeverre de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten een onaanvaardbare wanverhouding veroorzaakt tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonst.

3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE